

i Fredstid alt for stærkt spredes over hele Landet, thi da vil det i kritiske Øjeblikke være vanskeligt at faa den frem til de udsatte Punkter. Hæren maa tilligemed sine Beholdninger lægges saaledes i Fredstid, at den ved en udbrydende Krig, hvori Faren nærmer sig os, hurtig kan mobiliseres og sammendrages i den Landsdel, der øjensynligst staaer Fare for at krænkes af en af de krigsførende Magter.

Denne Landsdel er upaatvivlelig den sjællandske Øgruppe, thi her gaar Forbindelsesvejen mellem Nordsø og Østersø — Sejllinien i Store Bælt er ved Sjællands-siden —, og her er Hovedstaden og Regeringens Sæde, mod hvilket et Overgreb kan tænkes for gennem en Voldførelse af Regeringens Frihed at hindre Landet i at udfolde sin Forsvarskraft til Opretholdelsen af Neutraliteten.

Det er derfor nødvendigt for Forsvaret af denne Øgruppe, at de Afdelinger af Hæren, som skulle danne dens Forsvar, ogsaa i Fredstid garnioneres paa Sjælland, og at Garnisonerne lægges saaledes, at Afdelingernes Mobilisering kan gennemføres uforstyrret og med den største Hurtighed. Dette forudsætter bl. a., at den sjællandske Hærstyrke i Nødsfald maa kunne bringes paa Krigsfod alene ved Indkaldelse af hjemsendt uddannet Mandskab fra Øgruppen. I den Henseende mene vi, at Regeringens Forslag til Lov om Hærens Ordning har truffet det rette, ligesom vi ogsaa mene det rigtigt, at Flaadens hurtige Krigsberedskab fremmes ved, at dens værnepligtige Besætning væsentligst tages fra Øgruppen.

Da det vil være nødvendigt, at Mobiliseringen sikres saa godt som muligt, maa det altid forudsættes, at Regeringen indkalder en mindre Styrke, naar Faren staaer for Døren, for at denne kan imødegaa en Overrumpling eller deslige, medens Mobiliseringen foregaar. Indkaldelsen af en saadan Sikringsstyrke er nødvendig, naar en Krig udbryder i vor Nærhed, eller umiddelbart forinden den udbryder, og man maa haabe, at Landet altid maa have en Regering, som ikke viger tilbage

for Ansvarret for en saadan Foranstaltning. Hellere een saadan overflødig Indkaldelse end een forsømt. Bekostningen ved Mobilisering af en saadan Styrke vil ikke virke afskrækkende. I den Henseende skulle vi henvise til medfølgende Oplysninger i Bilag I, Skr. til Punkt 25, hvor det vises, at den øjeblikkelige Udgift ved Mobilisering af en Styrke af indtil 24,000 Mand af forskellige Vaaben vil beløbe sig til ca. 267,000 Kr., og at den ugentlige Udgift vil være ca. 275,000 Kr. om Sommeren og ca. 288,000 Kr. om Vinteren.

Samtidig gøre vi opmærksom paa, at Regeringen sikkert i de allerflest tænkelige Tilfælde vil kunne nøjes med Indkaldelsen af et langt mindre Tal. I 1904 nøjedes man saaledes med at indkalde 1,500 Mand til Artilleriet og 51 Søminører til Flaaden.

Med Henblik paa den neutrale Stats Stilling fortjener det at bemærkes, at i Rapporten til Haagerkonferencen optoges følgende Udtalelse enstemmig:

„Hvis en neutral Stat mobiliserer sin militære Styrke, endog før den fra en krigsførende modtager Notifikation om Krigens Begyndelse, for i rette Tid at forberede Forsvaret af sin Neutralitet, skal denne Kendsgerning ikke betragtes som en uvenskabelig Handling overfor den ene eller den anden af de stridende Parter.“

Vi kunne slutte os til Regeringens Forslag om at udvide og forbedre Søbefæstningen ved København samt til Forslaget om at anlægge Søforter ved Vedbæk (Strandmøllen) og Mosedede, thi vi gaa ud fra, at naar disse Foranstaltninger gennemføres, vil et virksomhedsfuldt Bombardement af Byen være forhindret og Sikkerhed mod en Overrumpling fra Landsiden skaffet til Veje.

Betingelsen for, at en Overrumpling skal lykkes, er nemlig den, at der kun levnes os faa Timer til Modforanstaltninger; men ved Hjælp af de nævnte Forter i Forbindelse med en indkaldt Sikringsstyrke kan man hindre Fjendens Landgang indenfor en Dagsmarchs Afstand fra København, hvorved der skaffes den fornødne Tid til, at Mobiliseringen af alle køben-